

Phần 1

Bối Cảnh

Hơn sáu trăm năm trước, vị Lương Vương cuối cùng của triều Nguyên là Bả Táp Lạt Ngõa Nhĩ Mật bị Lam Ngọc và Mộc Anh - hai vị khai quốc công thần của triều Minh - đánh bại.

Sau khi bị thua trận ở núi La Tàng, hãn dẫn quân bỏ trốn, tình cờ tìm được cỏ Trường Sinh, bèn cùng các thê thiếp của mình hưởng dụng, sau đó quyết định ở lại trong núi. Hãn lợi dụng Cổ thuật⁽¹⁾ của vùng Vân Nam để khống chế tất cả thợ thuyền, binh lính, người hầu, tù binh, bắt họ phải xây dựng cho mình một tòa cung điện dưới lòng đất theo hình thức giống như một ngôi mộ, đồng thời ngày đêm hầu hạ hãn và các thê thiếp.

Ở bên ngoài, hãn cho xây ba mươi sáu ngôi mộ giả phân bố ở khắp nơi trên núi Lương Vương, lại bố trí đầy rẫy những cơ quan tại ngôi mộ mà mình cư trú, cũng chính là mộ Lương Vương sau này. Trong mộ Lương Vương có hai món thần khí trong truyền thuyết, đó là dạ minh châu và tráp pha lê. Bao nhiêu năm qua, đã có rất nhiều người trộm mộ đi vào đó hòng tìm kiếm hai món bảo vật này nhưng cuối cùng tất cả đều phải bỏ mạng ở bên trong, bao gồm cả sư huynh của Trịnh Duy Tín là Trương Duy Trí.

Trịnh Duy Tín không chết còn mang được dạ minh châu từ trong mộ Lương Vương ra ngoài nhưng lại phát hiện đó là đồ giả. Y không cam tâm, bèn cất công sắp đặt, dùng mười mấy năm trời để tìm ra ba người mà trên thân thể có những vết bớt đặc biệt, lại đưa bọn họ vào trong mộ Lương Vương. Vì y biết, muốn tìm được dạ minh châu thì phải lợi dụng vết bớt trên thân thể những người này.

Ghi chú:

1. Theo truyền thuyết, ở một số nơi, người ta thường bỏ rất nhiều con sâu độc vào trong một chiếc cốc cho cắn giết lẫn nhau, đến cuối cùng chỉ còn sót lại một con duy nhất thì giữ lại để nuôi, và đó chính là Cổ. Cổ thuật là một loại tà thuật mà kẻ thi triển dùng Cổ để hãm hại người khác.

Lời Dẫn

Tiên nhân có lời rằng: “Mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cưỡng cầu”⁽¹⁾. Đây không phải là những lời lẽ tuyên truyền mê tín dị đoan mà chỉ muốn nói với mọi người rằng, phàm việc gì cũng nên giữ đúng tâm thái, chớ có miễn cưỡng mà lại thành không hay. Có một số người năng lực kém cỏi, vô công rồi nghề, vậy mà lại được cả đời ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ vinh hoa

phú quý; có một số người thì đi sớm về khuya, vất vả nửa đời, song đến cuối cùng lại hai bàn tay trắng, chẳng thu hoạch được gì; thậm chí còn có người cả đời dốc hết tâm tư bày mưu tính kế, song rốt cuộc lại còn chẳng được chết một cách tử tế, không có chỗ chôn thân, thực là quá u không đáng.

Tôi cũng từng có một phen trải nghiệm như vậy, thành ra mãi đến bây giờ, cứ mỗi lần nghĩ đến là trong lòng lại thâm buồn bực không thôi.

Ghi chú:

1. Đại ý của câu nói này có nghĩa là trong mệnh đã có rồi thì cuối cùng cũng sẽ có, trong mệnh không có thì chớ nên đòi hỏi kéo uổng công.

Chương 1

Tôi Đang Ở Đâu?

Tôi chậm rãi mở mắt ra nhưng hai mắt lại nhạt nhòa chẳng thể nhìn rõ thứ gì, đã thế, những tia sáng trắng nhợt từ phía trên chiếu xuống làm tôi hết sức khó chịu. Sau gáy vẫn còn rất đau, trong đầu vang lên những tiếng ong ong không ngớt, tôi đưa tay sờ thử thì thấy máu đã đông lại, song vết thương có lẽ đã sâu tới tận xương.

Tôi gắng gượng ngồi dậy, phát hiện người mình bị đẩy đá đè lên, may mà chỉ là đá vụn chứ nếu không cái mạng này của tôi đã chẳng giữ được rồi. Tôi khẽ đưa tay lên dụi mắt, cảm giác có mắt mà không thể nhìn thấy gì đúng là chẳng dễ chịu chút nào, rồi trong đầu tôi bỗng thoáng qua một suy nghĩ chắc không phải tôi đã bị mù rồi đấy chứ? May mà sự việc còn chưa tới nỗi nghiêm trọng như tôi tưởng tượng, chỉ một lát sau, thế giới trước mắt tôi đã trở nên rõ ràng. Hóa ra luồng sáng vừa rời tới từ một chiếc đèn pin, nó nằm lặng lẽ trên một tảng đá cách chỗ tôi không xa, ánh sáng vọt ra vừa hay chiếu vào mặt tôi. Có điều, ánh đèn bây giờ trở nên vàng vọt, không còn được sáng lóa như vừa rồi nữa, chắc hẳn là vì chiếc đèn bị bật suốt một thời gian dài, bây giờ pin đã yếu đi.

Tôi bám vào một tảng đá, cố gắng đứng dậy, sau đó loạng choạng đi tới cầm chiếc đèn pin lên, soi khắp bốn phía xem mình đang ở nơi nào. Hóa ra đây là một khe nứt ở giữa lòng núi, chẳng biết là dài bao nhiêu, cũng chẳng biết rộng tới cỡ nào, nhưng nhìn những dấu vết xung quanh thì có lẽ khe nứt này mới hình thành cách đây chưa lâu. Lẽ nào đã xảy ra động đất? Tôi nghĩ như vậy, trong đầu bắt gặp hiện lên những hình ảnh mà mình từng được xem trong trận động đất ở Vân Xuyên⁽¹⁾ năm ngoái. Khi đó, không biết bao nhiêu sinh mệnh vô tội đã bị cơn giận dữ của thiên nhiên nuốt chửng.

Ngoảnh đầu nhìn, tôi thấy phía sau lưng có một dòng sông ngầm đang lững lờ chảy. Nó thật tĩnh lặng, yên bình biết mấy, khiến tôi nảy sinh cảm giác chưa

từng có chuyện gì xảy ra, mọi thứ xung quanh bấy lâu nay vẫn giữ nguyên một tư thái như vậy.

Nhưng tôi không thể cho rằng chưa từng có chuyện gì xảy ra được, vì cơn đau từ những vết thương trên người tôi đang tỏ rõ cho tôi thấy bản thân đã trải qua những việc gì. Có điều, dù đã cố gắng suy nghĩ nhưng tôi vẫn chẳng nghĩ ra được điều gì.

Tôi cầm đèn pin rọi lên cao, muốn xem xem khe nứt này rốt cuộc cao đến chừng nào, có cách nào để trèo lên trên hay không... Tiếc là ánh đèn pin bây giờ quá yếu, không soi được tới phía trên, thậm chí chỉ ngoài năm mét thôi là mọi thứ đã chìm trong một mảng tối đen mịt mờ.

Trong tâm trạng tuyệt vọng, tôi đi về phía dòng sông ngầm kia, thầm mong sẽ tìm thấy một con đường để thoát khỏi nơi này, nào ngờ mới đi được hai bước, tôi đã vấp phải một vật nặng gì đó, thế là vội vàng rọi đèn pin xuống, thì ra là chiếc ba lô leo núi của mình, bên trong đựng đầy đồ đạc. Nhìn thấy nó, tôi có cảm giác được an ủi phần nào, có lẽ dựa vào những món đồ trong ba lô, tôi có thể tìm được manh mối gì đó.

Mở chiếc ba lô ra, tôi bất giác trầm nghi hoặc, trong ba lô có quần áo, dây thừng, lẽ nào trong khi leo núi hoặc đi du lịch, tôi đã gặp động đất, sau đó rơi xuống khe nứt này? Tất nhiên cũng có khả năng không phải động đất mà chỉ là tôi đã chui vào một hang núi nào đó, rồi sẩy chân rơi xuống đây.

Không có ai trả lời tôi, tôi cũng không biết đáp án rốt cuộc là gì, chỉ biết phán đoán mà thôi. Sau đó, tôi tìm thấy trong chiếc ba lô leo núi có bếp lò không khói, bật lửa, còn có một ít đỉnh ốc và cuộn chim chuyên dùng để đục lỗ khi leo núi.

Trong ký ức, dường như có người nào đó từng nói với tôi rằng nếu bị lạc đường ở nơi hoang dã thì ngàn vạn lần không được đi lại bừa bãi, chỉ cần đi dọc theo những con sông, cuối cùng nhất định sẽ tìm thấy nơi có người ở. Có điều, nơi này nằm giữa vùng núi non, thật sự khó có khả năng tìm thấy nơi có người ở, dù gặp được ai đó đi chẳng nữa thì cũng chỉ có thể là yêu quái mà thôi.

Nhưng sông suối gì thì cũng phải chảy ra ngoài, cứ đi dọc theo đó chắc hẳn có thể tìm được đường ra. Thế là tôi khoác ba lô lên vai, quyết định đi dọc theo dòng sông ngầm kia, trong lòng thầm nhủ dù phải đi mất mười ngày nửa tháng cũng được, chỉ cần có thể thấy lại ánh mặt trời là tốt lắm rồi.

Tất cả các sinh vật trên địa cầu đều có lòng cầu sinh rất mạnh, chẳng hạn như có lúc một con linh dương có thể chạy nhanh hơn một con báo săn đang đuổi theo mình, cả con người cũng thế, đôi khi đề sống sót, họ có thể bùng phát tiềm lực đáng kinh ngạc. Tôi khoác chiếc ba lô nặng hơn chục cân trên vai, cố kìm nén cơn đau buốt nhói trên đầu, lê tấm thân mỏi mệt đi dọc theo dòng sông ngầm quanh co uốn lượn.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi đi, tôi đã được khoảng năm, sáu tiếng đồng hồ, ngoài những lúc khát quá phải dừng lại uống nước thì ngay cả khi đôi chân mỏi nhừ, tôi vẫn không vẫn không hề dừng lại. Vậy nhưng trước mặt tôi vẫn chỉ có một khoảng ánh sáng nhỏ do chiếc đèn pin chiếu ra cùng với bóng tối mịt mờ vô tận, chẳng hề thấy dấu tích của lối ra.

Nghe nói trong chốn ngục tù, để trừng phạt các phạm nhân không nghe lời, người ta có một biện pháp là nhốt riêng họ vào một căn phòng vừa nhỏ hẹp vừa tối tăm, để cho họ cảm nhận một sự cô độc tột cùng, và rất nhiều người đã không chịu đựng nổi hình thức tra tấn đó. Hoàn cảnh của tôi bây giờ có thể nói là còn tệ hơn bị nhốt trong phòng tối nhiều, vì ngoài nỗi cô độc ra, nội tâm tôi còn bị nhấn chìm trong sự sợ hãi, đó là sự sợ hãi đối với những thứ chưa thấu tỏ, là sự sợ hãi đối với cái chết, tất cả những điều này đều đang lặng lẽ giày vò thần kinh của tôi, khiến tâm trạng tôi càng lúc càng phiền muộn, lòng nhẫn nại theo đó mà từ từ biến mất.

Đột nhiên, một tiếng “tôm” chọt vang lên giữa lòng sông ngầm, dường như có một viên đá lớn được ném từ một nơi rất cao xuống đó, khiến cho những sợi dây thần kinh vốn đang rệu rã của tôi tức thì trở nên căng cứng. Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, tôi thấy mặt nước bị con vật gì đó ở dưới nước khuấy động làm nổi lên từng gợn sóng, hơn nữa, nó còn đang bơi về phía tôi. Tôi vội tắt đèn pin đi, bò rạp xuống đất, nín thở, chỉ sợ có âm thanh phát ra sẽ bị nó nghe thấy.

Con vật kia sau khi lên bờ thì thân nhiên bò qua ngay bên cạnh tôi, rồi lại tiếp tục bò về phía trước, không bao lâu sau thì dừng lại. Tôi bật đèn pin lại, chỉ để hơn một khe nhỏ, sau đó mới bật đèn pin lên và cẩn thận tiến tới. Đến khi thấy trước mặt là một ngã rẽ, tôi mới dừng chân.

Tôi có chút do dự, tuy rất muốn đi theo con vật đó xem phía trước rốt cuộc có gì, nhưng lại sợ cứ thế này mà đi thì sẽ gặp nguy hiểm. Cuối cùng, lòng tò mò đã chiến thắng nỗi sợ hãi, tôi bèn cất bước đi qua ngã rẽ.

Trước mặt tôi xuất hiện một hang động đá vôi kiểu Karst⁽²⁾ điển hình. Loại hang động thế này thường mất rất nhiều năm để hình thành, do dòng nước ngầm chảy dọc theo những khe nứt của các loại đá có thể hòa tan, lâu ngày sẽ ăn mòn chúng và tạo ra hang động. Vì đã có những thành phần không thể hòa tan hoàn toàn, vậy nên phong cảnh lưu lại rất đặc biệt, có chỗ thì giống như những góc măng chắc khỏe mọc lên sau cơn mưa, có chỗ thì lại giống như những cây cột trong lễ đường, còn có chỗ giống một bức rèm châu, quả thực vô cùng đẹp đẽ, dưới ánh đèn pin lại càng trở nên lung linh rực rỡ.

Tôi vừa đi vừa chú ý quan sát, muốn tìm kiếm xem con vật vừa rời ả nấp ở đâu nhưng lại bị một tảng đá lớn nửa xanh nửa vàng chặn mất đường đi. Tảng đá này chắc hẳn đã bị nước xối vào suốt một thời gian dài, bề mặt trở nên bóng loáng như được tráng một lớp men, thậm chí còn có thể phản chiếu ánh sáng, thực là quá khó tin.

Khi tôi đang thâm cảm thán về sự thần kỳ của tạo hóa, từ phía sau tảng đá lớn kia bỗng vọng lại những tiếng “ròm rộp”, thoát nghe khá giống tiếng nhai đồ ăn. Tôi đi tới tựa người vào sát tảng đá, thò đầu ra nhìn, và rồi đã nhìn thấy một cảnh tượng mà sau này tôi không cách nào xua tan đi được. Một con quái vật khổng lồ đang ăn một thi thể. Ngó vào phía trong, tôi thấy muồn vằn xác chết được chất thành tầng thành lớp giữa một khoảng không gian rộng lớn.

Các thi thể đó có nam có nữ, tất cả đều trần trụi không một mảnh vải che thân, trên mặt còn có một tia cười mỉm. Nhìn tình trạng của các thi thể thì có lẽ một số đã chết từ rất lâu, một số thì chắc hẳn mới chết khoảng hai, ba ngày thôi. Vậy nhưng, những thi thể kia rốt cuộc từ đâu mà tới? Được đưa vào trong hang động ở sâu trong lòng núi thế này là nhằm mục đích gì?

Con quái vật kia trông khá giống cá sấu, nhưng vóc dáng thì to hơn những con cá sấu bình thường nhiều, trên người cũng không có các nốt sần sùi mà thay vào đó là những chiếc vảy, cái đuôi của nó thì rất ngắn, đầu rất to. Có lẽ vì đã quen sống trong một thế giới không có ánh sáng, cặp mắt của nó đã bị thoái hóa, chỉ còn là vật trang trí, bị ánh đèn pin rọi thẳng vào mà vẫn chẳng hề có phản ứng.

Tôi càng nhìn lại càng kinh hãi, vội xoay người bỏ chạy, chẳng ngờ vì chạy vội quá nên vô tình đá bay một viên đá nhỏ dưới chân. Con quái vật đó tuy đã mất đi thị giác nhưng thính giác lại tốt đến lạ thường, vừa nghe thấy tiếng động liền gầm gừ mấy tiếng, sau đó quay đầu bỏ về phía tôi.

Tôi không kịp được rùng mình kinh sợ, thế rồi chẳng còn quan tâm tới đường lối gì nữa, tôi ôm lấy một cây cột đá trèo lên trên. Tôi vừa mới ngồi vững bên trên cây cột đá thì con quái vật kia đã bò tới phía dưới, sau đó nó ra sức húc mạnh vào cây cột đá. May mà cây cột đá này đủ vững chãi, dù nó có húc thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ như kiến càng lay đại thụ, chẳng thể làm ảnh hưởng tới tôi.

Con quái vật đó dường như đã ý thức được rằng mình đang làm một việc vô ích, bèn dừng lại, sau đó bò rạp xuống ngay bên cạnh cây cột đá không động đậy, bày trò nằm chờ sung rụng. Thế này thì thật khổ cho tôi quá, vì cây cột đá này đứng trơ trọi giữa hang động, trên chẳng tới trời, dưới chẳng tới đất, bên cạnh cũng chẳng có cây cột nào khác, tôi bây giờ tuy tạm thời được an toàn nhưng nếu con quái vật dưới kia một mực nằm chờ ở đó không chịu rời đi, vậy thì phần đời còn lại của tôi ắt là phải trôi qua trên này rồi.

Sau một thời gian hằm hè nhau trong sự nhạt nhẽo và buồn tẻ, tôi bất giác nảy sinh suy nghĩ hay là nhảy xuống dưới quyết một phen thắng bại với con quái vật kia, nhưng sau khi nhìn lại vóc dáng của nó thì đành ném ngay suy nghĩ ấy qua một bên, người khôn ngoan không lo phải chịu thiệt trước mắt, làm rùa rút đầu một phen thì cũng đâu có sao. Song con quái vật đó cũng rất kiên nhẫn, cứ thế chờ một mạch mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng thì nằm luôn xuống ngủ ngon lành, tôi thấy thế thì cũng nhắm mắt lại gật gù ngủ theo.

Mới nghỉ ngơi được một lát, phía sau lưng chợt có người gọi tên tôi, âm thanh ở rất gần, như thể có ai đó đang ghé sát lưng tôi mà gọi vậy. Sau nháy mắt, nhịp tim đã đạt tới tốc độ một trăm tám mươi lần một phút, tôi vội xoay người lại, dùng đèn pin rọi tìm nhưng nào có thấy ai. Mà tôi bây giờ đang ngồi trên cây cột đá cao hơn hai mét, nếu có ai đó ở sau lưng tôi, vậy thì chẳng phải là đang bay lơ lửng giữa không trung ư?

Nghĩ tới đây, tự dưng lòng tôi bất giác trào lên từng cơn buốt giá, lẽ nào... có ma? Nhưng tôi còn chưa kịp nghĩ nhiều, phía sau lưng đã lại có tiếng người vang lên: “Bạch Vân Sơn! Bạch Vân Sơn! Cậu có nghe thấy tôi nói gì không?”

Tôi vô thức lớn tiếng nói: “Cô là ai? Cô đang ở đâu?”

Giọng nói của ai đó lại vang lên lần nữa: “Rốt cuộc cậu đã chịu lên tiếng rồi! Đừng sợ, bảo vệ chiếc ba lô ấy cho cẩn thận, bảo vệ dạ mình châu cho cẩn thận...” Sau đó là một tràng dài những tiếng tút tút, ngoài ra không còn bất cứ âm thanh nào khác nữa.

Mãi tới lúc này, tôi mới nghĩ hay là trong ba lô của mình có máy bộ đàm, âm thanh kia ắt hẳn là phát ra từ đó, như vậy có nghĩa là tôi còn có bạn đồng hành, tình hình xem ra không tệ như tôi tưởng, chắc hẳn không bao lâu nữa, bọn họ sẽ tìm thấy tôi thôi. Đúng rồi, vừa nãy, người kia nói cái gì mà dạ mình châu ấy nhỉ?

Tôi vội tháo ba lô xuống, phát hiện còn một chiếc túi ở ngoài cùng mà mình chưa kiểm tra, bên trong đó có một chiếc hộp gỗ. Vừa mở hộp ra, hai mắt tôi đã lập tức sáng bừng lên, thì ra bên trong đó có một viên ngọc to cỡ quả bóng bàn được đựng trong một chiếc hộp trong suốt, còn tỏa ra vô vàn tia sáng rạng rỡ, lập tức làm hang động trở nên sáng rực như ban ngày.

Trong khoảnh khắc ánh mắt tiếp xúc với nó, tất cả ký ức lập tức ùa về trong đầu tôi: dạ mình châu, đây chính là viên dạ mình châu mà chúng tôi phải trải qua trăm nghìn cay đắng mới tìm được.

Ghi chú:

1. Trận động đất ở Vân Xuyên xảy ra vào ngày 12 tháng 5 năm 2008, tâm chấn thuộc huyện Vân Xuyên, châu tự trị dân tộc Tạng, tỉnh Tứ Xuyên. Trận động đất này đã khiến hàng chục nghìn người thiệt mạng, hàng trăm nghìn người bị thương, hàng triệu người bị mất nhà cửa, là trận động đất gây thiệt hại nặng nề nhất ở Trung Quốc trong vòng mấy chục năm trở lại đây.

2. Karst là hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn.

Chương 2

Chuyến Đi Đáng Nhớ

Trong cuộc khủng hoảng tài chính năm 2009, công ty tôi mở ở Thượng Hải bị phá sản. Tinh thần không khỏi sa sút, tôi nhất thời chưa quyết định được nên làm gì, bèn quay về quê nhà ở Hoàn Nam cho khuây khỏa.

Buổi trưa hôm ấy, tôi một mình vào trong quán ăn uống rượu giải sầu. Mới ngồi được một lát, từ phía trước mặt đã có một người đàn ông trắng kiện đi tới. Người này cao chừng mét tám, cơ bắp sau chiếc sơ mi rất rõ ràng, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy áp lực.

Người đàn ông kia sau khi bước vào quán ăn liền đi thẳng về phía tôi, sau đó dừng lại ở chỗ đối diện tôi, cười tươi rạng rỡ, nói: “Bạch Vân Sơn, lâu rồi không gặp.”

Trong khoảnh khắc cậu ta đưa tay ra, tôi liếc thấy trên cổ tay cậu ta có một nốt ruồi đen hình vuông. Đây chính là Tôn Kim Nguyên, bạn thời đại học của tôi.

Tôi vội bắt tay cậu ta, lại mời cậu ta ngồi xuống, mở nắp chai bia rót ra hai cốc thật đầy. Sau khi chạm cốc, chúng tôi cùng uống một hơi cạn sạch cốc bia coi như để kỷ niệm cuộc gặp gỡ tình cờ sau nhiều năm xa cách.

Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng tốt nghiệp một trường đại học sư phạm ở thành phố Côn Minh, tỉnh Vân Nam vào năm 1994. Thoắt đó mười lăm năm đã trôi qua, chúng tôi gặp lại nhau không nhiều, đến hôm nay mới lại có thể cùng ngồi uống rượu, chuyện trò, mọi chuyện cứ như một giấc mơ.

Tôi buông lời cảm thán: “Thời gian trôi nhanh quá, nhìn thấy cậu ngồi đây, tớ cứ có cảm giác như được trở lại thời đại học vậy, chỉ là khi đó còn có Tiểu tiên tử Vương Tiên Dao của chúng ta nữa.” Sau khi nói ra ba chữ “Tiểu tiên tử” đó, tôi cảm thấy có chút không ổn, vì dù sao bây giờ tôi cũng đã lớn tuổi rồi, không còn là thanh niên trai tráng nữa, dùng lối xưng hô như thế quả thực không hợp chút nào.

“Tiểu tiên tử...” Tôn Kim Nguyên lẩm bẩm. “Kỳ thực, tớ đã quên gần hết cuộc sống thời đại học rồi, chỉ trừ quãng thời gian ba chúng ta ở bên nhau thôi, đặc biệt là chuyến đi tới Đại Hạp Cốc lần đó.”

Tôi vội vàng gạt đầu tỏ ý tán đồng. Chuyến đi tới Đại Hạp Cốc đó thật sự là một trải nghiệm mà suốt đời này tôi không thể nào quên được. Khi các ký ức khác đã dần trở nên mờ hồ và vỡ vụn trong đầu tôi, nó vẫn giống như một viên pha lê lóng lánh, bởi vì có một đôi tay thường xuyên lấy nó ra lau chùi, khiến nó không bao giờ bám bụi.

Đó là chuyện xảy ra vào dịp nghỉ hè năm thứ hai đại học. Khi đó, tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao sau khi được nghỉ thì không về nhà mà chuẩn bị đi làm gia sư để rèn giũa bản thân, đồng thời kiếm thêm chút tiền. Hai người bạn họ là những người bạn tốt nhất thời đại học của tôi, cả ba có chung rất nhiều sở thích, do đó làm việc gì cũng thường đi cùng với nhau.

Tôi và Tôn Kim Nguyên có một đặc điểm chung, đó là trên cổ tay hai người đều có một nốt ruồi đen, hơn nữa còn hình vuông, duy có điểm khác biệt là nốt ruồi của cậu ta mọc trên tay phải, còn nốt ruồi của tôi thì lại mọc trên tay trái. Chúng tôi thường hay nói đùa với nhau rằng nếu trên cổ tay Vương Tiên Dao cũng có nốt ruồi thì ba chúng tôi thật sự là một bộ ba ăn ý trời sinh.

Sự việc xảy ra vào ngày nghỉ thứ ba của chúng tôi. Lúc này, chúng tôi đều đã tìm được công việc cho mình nhưng vẫn được nghỉ thêm mấy ngày nữa, Tôn Kim Nguyên liền nói là muốn ra ngoài chơi. Trong trường khi đó chẳng còn mấy ai ở lại, tôi và Vương Tiên Dao nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, bèn đồng ý luôn. Cuối cùng, ba chúng tôi quyết định tới hẻm núi cách trường mấy chục dặm chơi. Nghe các bạn cùng lớp từng đi rồi kể lại, phong cảnh ở hẻm núi đó rất đẹp, lại chưa được khai thác để mở khu du lịch nên vẫn còn nguyên vẻ hoang sơ, rất đáng để tới chơi một chuyến.

Mọi người đều biết Vân Nam là một tỉnh nằm trên khu vực cao nguyên, thuộc bộ phận kéo dài về phía nam của cao nguyên Thanh Tạng, địa hình thường lấy sông Nguyên Giang và dải thung lũng phía nam dãy Vân Lĩnh làm ranh giới, chia ra hai khu vực địa hình đông tây. Khu vực phía đông là cao nguyên Điền Đông, Điền Trung, còn được gọi chung là cao nguyên Vân Nam, là bộ phận cấu thành nên cao nguyên Vân Quý, địa hình nhấp nhô trùng điệp, biểu hiện là những ngọn núi và đồi thấp không quá chênh vênh, các loại địa mạo Karst xuất hiện rất nhiều. Khu vực phía tây tính từ vùng thung lũng chạy dọc dãy Hoàng Đoạn, núi cao và vực sâu kề sát bên nhau, địa thế hiểm trở vô cùng.

Vị trí của chúng tôi khi đó thuộc khu vực phía bắc hơi chệch sang đông của tỉnh Vân Nam, là một thành phố nằm giữa núi, ở ngay trên một nhánh của núi Lương Vương, địa hình ở đây không quá nhấp nhô, không có những ngọn núi cao và thung lũng quy mô lớn. Đại Hạp Cốc là một khe núi khá sâu ở nơi này, từ bên trên nhìn xuống, một thảm thực vật lá rộng của vùng ôn đới gần như đã bao phủ kín cả khe núi, làm nó trông như thê sâu không thấy đáy. Đưa mắt nhìn đi, Đại Hạp Cốc trông như một con rồng ngả mình uốn lượn, chẳng biết là trải dài đến bao nhiêu dặm.

Tại một chỗ ngoặt có một dãy cầu thang lát đá chạy dài xuống phía dưới, đâm thẳng vào tận sâu trong khu rừng rậm rạp lớn ở dưới đáy khe núi. Những gốc cây rậm rạp gần như đã che kín con đường nhỏ này, tạo thành một dãy hành lang thiên nhiên. Tuy nói Côn Minh bốn mùa đều như mùa xuân nhưng tới nơi này rồi, cảm giác mát mẻ vẫn như thấm vào ruột gan người ta, mang lại cảm giác vô cùng thư thái.

Đi dọc theo dãy cầu thang đá chẳng biết được xây dựng từ thời đại nào ấy, chúng tôi rốt cuộc đã xuống đến đáy khe núi, nơi này thực chẳng khác nào một vùng tiên cảnh giữa nhân gian. Dưới chân chúng tôi bây giờ là một tấm thảm thiên nhiên do vô số những ngọn cỏ xanh biếc tạo nên, trên mặt đất điểm xuyết rất nhiều bông hoa chẳng rõ tên gọi, nhưng màu sắc thì sặc sỡ vô cùng. Một

dòng sông trong veo có thể nhìn thấy đáy chia tằm thảm ra làm đôi, tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng chim hót giữa rừng tạo thành một bản nhạc tuyệt diệu của thiên nhiên, ngẩng đầu nhìn lên, những tán cây xanh biếc đã che đi phần lớn bầu trời, chỉ để lại một khe nhỏ ở chính giữa trông như một dải lụa màu xanh da trời uốn lượn nhịp nhàng.

Vương Tiên Dao chẳng khác nào một con thỏ nhỏ, không ngừng nhảy nhót tung tăng, nói là nếu sớm biết nơi này đẹp như vậy thì đã tới đây chơi từ lâu rồi. Cô nàng lúc thì hái hoa, lúc lại vốc nước lên nghịch, sau đó còn dùng cành cây bện ra ba chiếc mũ, tặng cho chúng tôi mỗi người một chiếc, nói đây là phần thưởng dành cho hai chúng tôi.

Trong tâm trạng thoải mái, thư thái, chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, chẳng biết đã đi qua mấy cái ngã rẽ. Đột nhiên Tôn Kim Nguyên không đi tiếp nữa, quay đầu hỏi: “Các cậu có ai còn nhớ đường về không?”

Nghe cậu ta hỏi vậy, chúng tôi bất giác ngây ra, một thoáng sau đó, tôi mới nói: “Chẳng phải ở đây có dấu chân sao? Đất dưới khe núi này mềm như vậy, nhất định sẽ có dấu chân lưu lại.” Vừa nói, tôi vừa ngoảnh đầu lại nhìn về hết sức tự tin, nhưng ngay sau đó lập tức sững sờ: Đất ở đây đúng là mềm thật, nhưng chẳng rõ vì sao tốc độ phục hồi nguyên trạng của nó lại nhanh như thế, giống như bọt biển vậy, sau khi bị giẫm lên liền nhanh chóng trở về như cũ, chỉ cách chúng tôi chừng mấy chục bước đã không thể nhìn ra dấu chân khi nãy nữa rồi, ngay cả trên các ngọn cỏ cũng không hề có dấu tích đặc biệt nào lưu lại.

Lần này thì cả ba chúng tôi đều vô cùng sợ hãi, vì Đại Hạp Cốc quanh co uốn lượn, nghe người ta nói tổng cộng có tới chín chín tám mươi một phân nhánh, mỗi phân nhánh lại không có quá nhiều điểm khác biệt, không để ý kỹ thì khó mà phân biệt cái nào với cái nào. Mà chúng tôi bây giờ đang gặp phải khó khăn như thế, không thể phân biệt được rốt cuộc mình đang ở trong phân nhánh nào, nhìn lên trên lại không thấy trời, không thể dựa vào mặt trời, mặt trăng hay các vì sao để phân biệt phương hướng, dưới đất cũng không có ký hiệu nào, cho dù có đi dọc theo dòng sông cũng chẳng biết phải đi đến tháng năm nào mới tìm được lối ra. Leo núi lại càng không thực tế, vì vách núi ở đây không chỉ cheo leo hiểm trở mà còn mọc đầy rêu xanh, nếu leo được nửa đường mà ngã xuống thì dù không chết cũng trở thành tàn phế, huống hồ ở đó ngay đến một chỗ để bám vào cũng chẳng có.

Bầu không khí nhanh chóng trở nên trầm lắng, cả ba chúng tôi đều không biết nên làm thế nào. Khi tâm trạng tốt thì không cảm thấy mệt, nhưng bây giờ ngẫm lại, nửa ngày qua, chúng tôi đã đi bộ không biết bao nhiêu cây số, hai chân đều tê như nhúc nhủi, Vương Tiên Dao thậm chí còn ngồi sụp xuống không đứng dậy nổi nữa, nôn nóng bảo chúng tôi mau nghĩ cách.

“Tớ cho rằng Đại Hạp Cốc này không chỉ có một lối ra đâu.” Tôn Kim Nguyên quan sát địa hình gần xa một lát rồi mới nói. “Theo phán đoán của tớ, những nơi nào có độ dốc thấp thì người ta sẽ làm đường, giống như dây cầu

thang đá mà chúng ta dùng để đi xuống dưới này vậy. Có điều, khoảng cách giữa hai dây cầu thang đá nhất định là không thể gần nhau, cho nên chúng ta phải đi thêm một quãng đường rất dài nữa. Hãy thử tìm xem sao đi!”

Tôi gật đầu đồng ý, vì thường thì mọi thứ trên đời đều là như vậy, có một thì sẽ có hai, hiện giờ chúng tôi cũng chỉ có thể tin vào điều này mà thôi.

Vương Tiên Dao bị tôi và Tôn Kim Nguyên kéo dậy, ba chúng tôi tiếp tục bước đi mà chẳng rõ sẽ đi về đâu. Không còn tâm trạng thanh thoi nữa, bước một bước trên thảm cỏ mềm mại còn tốn sức hơn bước ba bước trên đất bằng, thế là chỉ nửa tiếng đồng hồ sau, ba người chúng tôi đã không ngừng kêu khổ.

Tục ngữ có câu rằng “nhà dột còn gặp mưa rào”, đó cũng chính là tình trạng của chúng tôi lúc này. Ở Vân Nam, mùa hè chính là mùa mưa, có tới bảy mươi phần trăm lượng mưa của một năm rơi vào mùa hè, hơn nữa những cơn mưa nói tới là tới, chẳng hề có dấu hiệu báo trước. Khi chúng tôi đang nôn nóng tìm đường ra, ông trời đột nhiên gây khó dễ, những hạt mưa rơi xuống ào ào làm da đầu người ta đau nhói, không thể mở to mắt ra được, khung cảnh trước mắt chìm trong một mảng mịt mờ. Tệ hơn nữa là lần này chúng tôi chẳng hề nghĩ tới việc mang theo đồ đi mưa, thế là cả ba đành đội ba lô lên đầu rồi chạy tới dưới tán cây.

Nào ngờ cây cối ở đây tuy rậm rạp nhưng vẫn không ngăn nổi cơn mưa nặng hạt, những hạt mưa cứ thế len qua kẽ lá rơi xuống người chúng tôi. Khe núi tuy sâu nhưng cũng không ngăn nổi những cơn gió dữ, từng trận cuồng phong không ngớt thổi dọc theo khe núi hẹp dài, càng lúc càng lạnh.

Vương Tiên Dao ôm chặt hai bờ vai, run lẩy bẩy, nói: “Tớ lạnh đến chết mất thôi, quần áo thì ướt nhep cả. Đây là kiểu thời tiết quái quỷ gì vậy chứ, sau nháy mắt đã thay đổi, nhiệt độ thì xuống nhanh một cách quá đáng!”

Tôi cũng đang bị cái lạnh giày vò, chỉ biết không ngừng dậm chân và vắt bớt nước trên vạt áo. Tôn Kim Nguyên tỏ ra bình tĩnh hơn hai chúng tôi nhiều, cậu ta đứng im không động đậy, chỉ có đôi mắt là liên tục ngó quanh bốn phía, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Đột nhiên, cậu ta cứ như vừa phát hiện ra một đại lục mới vậy, xách theo ba lô nói to một tiếng: “Đi theo tớ!”, sau đó liền chạy tới phía sau khu rừng. Mãi tới lúc này tôi mới để ý thấy giữa làn mưa mịt mờ dường như có một cái hang động đen thui. Trong thời điểm này, hang động quả thực là một nơi trú mưa không tệ chút nào.

Chương 3

Gặp Nguy Hiểm Trong Hang Động

Hang động này nằm ngay bên cạnh một vách núi dựng đứng, so với dãy khe núi thì cao hơn khoảng một tầng nhà, trước hang mọc một hàng cỏ dại rất

cao che khuất quá nửa cửa hang, nên nếu không nhìn kỹ thì khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó. Từ dưới đáy khe núi tới cửa hang động có một dãy cầu thang chừng mười mấy bậc, bên trên được lát đá qua loa, có thể thấy hang động này ắt hẳn là có người ở, hoặc không thì cũng từng có người ở.

Ba chúng tôi đi theo cầu thang lên trên rồi dừng lại trước cửa hang, thấy trong hang cực kỳ tối tăm, không thể nhìn rõ được thứ gì. Tôn Kim Nguyên hỏi thử mấy tiếng theo phép lịch sự, chờ một hồi lâu vẫn không thấy có ai trả lời, chắc hẳn nơi này đã không còn người nữa, thế là chúng tôi yên tâm đi vào trong.

Cái hang này khá rộng, bên cạnh bức tường phía bên trái có một vòng tròn chất bằng đá, bên trong đặt một ít cành khô và lá mục, còn có một chiếc chăn bị hờ bông toi tả, hiển nhiên đây chính là giường ngủ của chủ nhân hang động này. Nơi đầu giường có đặt một chiếc rương gỗ không nắp đậy, trong rương đựng toàn các công cụ như đinh, búa, xẻng, dây thừng... Chỗ bên phải cửa hang có một cái bếp đơn giản được xây bằng đá, phía dưới có hai thanh sắt làm trụ chống, bên trên treo một chiếc hũ gốm màu đen, bên trong hũ còn nửa hũ nước, nhìn nước trong hũ và lớp tro tàn bên dưới bếp lò thì có thể đoán được là chủ nhân của hang động đã rời khỏi nơi này một thời gian khá dài rồi.

Tôn Kim Nguyên đi loanh quanh trong hang, tìm được một đồng củi khô, sau đó cười ha hả ôm tới bên bếp lò, vui vẻ nói: “Đây có lẽ là thứ tốt nhất mà ông chủ hang động để lại cho chúng ta!” Dứt lời liền lấy bật lửa từ trong ba lô ra và bắt đầu đánh lửa. Khi ngọn lửa bập bùng bốc lên, tôi lập tức cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều được tắm trong một thứ cảm giác ấm áp.

Tôi cười nói với Tôn Kim Nguyên: “Cậu đúng là sáng suốt đấy, sao lại nghĩ tới việc mang theo bật lửa vậy?”

“Đây là công cụ thiết yếu để sinh tồn nơi hoang dã mà.” Tôn Kim Nguyên không chút ngại ngần đón nhận lời khen ngợi của tôi. “Tớ còn có một thứ mà cậu không thể nào ngờ tới nữa cơ.”

Ánh sáng tỏa ra từ đồng lửa làm hang động trở nên sáng sủa hơn nhiều, nhưng đôi mắt nhìn vào phía trong vẫn chẳng thể thấy điểm tận cùng, có trời mới biết cái hang này sâu đến chừng nào. Có điều chúng tôi cũng không quá quan tâm tới điều này, trong lòng chỉ thầm mong sao mưa sớm tạnh để còn tiếp tục tìm đường rời khỏi nơi đây. Nhưng trời chẳng chịu chiều lòng người, mưa đến tận khi trời tối mà vẫn chẳng có dấu hiệu gì là sẽ tạnh, đêm nay chúng tôi đành nghỉ lại trong cái hang này vậy.

Lúc này, quần áo trên người chúng tôi đã được hong khô, sau khi ăn chút đồ, thể lực cũng đã khôi phục, trong khi rảnh rang không có việc gì làm liền đưa mắt quan sát mọi thứ trong hang. Đột nhiên, tôi phát hiện trên một tảng đá khá bằng phẳng có người dùng những đường nét đơn giản và vụng về để khắc ra thứ gì đó, bèn gọi Tôn Kim Nguyên và Vương Tiến Dao cùng qua xem. Sau một hồi nghiên cứu, chúng tôi đều cảm thấy đây có lẽ là bản đồ địa hình của Đại Hạp Cốc, nhưng các nét vẽ lại chẳng theo một tiêu chuẩn cụ thể nào.

Trên bản đồ có rất nhiều nơi được khoanh tròn để đánh dấu một vị trí nào đó trong Đại Hạp Cốc, một số thì rỗng giữa, một số lại được đánh dấu “X”, chẳng rõ là có dụng ý gì. Tất nhiên, chúng tôi không mấy quan tâm tới những vòng tròn đó, chỉ muốn nhìn xem bên trên có ghi chép gì về lối ra hay không thôi. Rất tiếc, dù đã tìm kiếm cẩn thận trên từng nhánh rẽ của Đại Hạp Cốc trên bản đồ nhưng chúng tôi vẫn chẳng nhìn thấy ký hiệu nào có vẻ ám chỉ về lối ra.

Điều này không khỏi làm chúng tôi có chút thất vọng, rồi chúng tôi lại tìm kiếm ở các góc ngách khác thêm một lát nữa nhưng vẫn không có phát hiện gì thêm. Thấy thời gian đã không còn sớm nữa bèn chuẩn bị đi ngủ.

Chúng tôi cải tạo lại chiếc “giường” một chút, làm cho nó rộng hơn, sau đó, tôi và Tôn Kim Nguyên nằm phía ngoài, để Vương Tiên Dao ngủ ở bên trong. Sau khi đốt thêm một đồng lửa ở ngay bên cạnh, chúng tôi mới nhắm mắt đi ngủ.

Con người ta khi mệt mỏi thường ngủ rất nhanh, tôi vừa nhắm mắt lại đã cảm thấy thân thể nặng trĩu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, tôi một mình chèo thuyền giữa biển rộng mênh mông, nhìn trời xanh biển biếc xung quanh, trong lòng ngợp đầy cảm giác thư thái. Đột nhiên, một cơn sóng đánh tới, chiếc thuyền con của tôi lập tức nhấp nhô theo từng đợt sóng, cuối cùng lật úp trên mặt biển, đè tôi xuống phía dưới. Tôi không thể thở được, bị uồng rất nhiều nước biển, nhưng dù có bơi thế nào đi chăng nữa cũng không thể thoát ra ngoài được, cuối cùng không thể chịu nổi nữa, liền bưng tỉnh dậy.

Không đúng, tôi đã mở mắt ra rồi cơ mà, tại sao vẫn không thể thở được thế này? Hơn nữa, rõ ràng có một đôi tay chắc khỏe đang bóp chặt cổ tôi.

Là ai? Tôi muốn kêu nhưng lại không thể kêu lên thành tiếng, bèn cố gắng gỡ đôi tay kia ra, nhưng đối phương thật sự quá khỏe, dù tôi đã cố hết sức nhưng vẫn không thể làm gì được. Lúc này, đồng lửa trong hang đã tắt, chỉ còn một vài viên than lập lòe chiếu ra những tia sáng đỏ lờ mờ, nhưng chỉ cần dựa vào đó, tôi vẫn có thể nhìn thấy một thứ gì đó tóc xõa đầy đầu đang đè trên người tôi, cặp mắt của nó rất to, cứ như sắp rơi ra khỏi tròng đến nơi, mái tóc dài xõa xuống chạm tới cả mặt tôi, còn liên tục cọ qua cọ lại làm tôi ngứa ngáy. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là tôi đã gặp phải Mao Nhân⁽¹⁾ rồi.

Theo truyền thuyết ở quê tôi, người chết tuyệt đối không được để tiếp xúc với sinh khí, một khi thân thể dính phải nước mắt của người sống mà không được xử lý một cách ổn thỏa thì sẽ có khả năng biến thành Mao Nhân. Ban đầu, trên xác chết sẽ mọc ra một lớp lông tơ rất dày, răng nanh cùng với móng tay và lông tóc thì không ngừng dài ra, nhưng nếu muốn thật sự hoạt động được thì phải chờ thêm bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa, khi đó răng nanh của nó sẽ dài đến cổ, móng tay dài hơn một tấc, lông lá mọc rậm rạp khắp cơ thể, hoàn toàn có thể gây nguy hiểm cho người và gia súc, muốn đối phó với nó quả là không dễ dàng. Xét kỹ ra, Mao Nhân cũng là một loại cương thi⁽²⁾, rất mạnh, gặp phải nó thì khó mà tránh khỏi cái chết.

Thứ ở trước mắt tôi chắc chắn là Mao Nhân rồi, tôi bấy giờ mười phần sợ hãi, vừa muốn gọi Tôn Kim Nguyên dậy nhưng đồng thời cũng sợ cậu ta đã bị hại mất rồi. Đối phương càng lúc càng siết chặt, thấy mình sắp cạn hơi đến nơi, tôi bèn cố gắng dùng nốt chút sức mạnh cuối cùng, đưa chân đạp mạnh một cái về phía Tôn Kim Nguyên, sau đó thì liền ngất lịm.

Đến khi tôi tỉnh dậy thì trong hang đã lại sáng bừng ánh lửa, Tôn Kim Nguyên ngồi bên đống lửa, lẳng lặng dõi nhìn Vương Tiên Dao đang nằm trên mặt đất. Tôi đưa tay khê day cái cổ vẫn còn âm ỉ đau, đồng thời cất tiếng hỏi: “Vừa rồi có phải là Mao Nhân không vậy? Sao Vương Tiên Dao cũng bị tấn công thế? Cô ấy không sao chứ?”

Tôn Kim Nguyên lắc đầu, trầm giọng đáp: “Làm gì có Mao Nhân đâu, vừa rồi là Tiên Dao bóp cổ cậu đấy!”

“Vết thương trên đầu cô ấy là sao vậy?” Nhìn Vương Tiên Dao nằm ngất xỉu trên mặt đất, tôi không khỏi có chút xót xa.

“Là tớ đánh đấy!” Tôn Kim Nguyên lộ vẻ đau khổ, nói.

Tôi nghe thấy vậy liền có chút nghi hoặc, vội hỏi: “Tại sao chứ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ đang ngủ thì đột nhiên bị cậu đánh thức, sau đó liền nhìn thấy có một thứ gì đó đang đè trên người cậu mà bóp cổ. Ban đầu tớ cứ nghĩ đó là một loài động vật hoặc con quái vật nào đó định làm hại cậu, trong cơn nôn nóng liền vớ một tảng đá rồi cứ thế nện tới, nó liền đổ gục xuống luôn. Khi tớ đánh bật lửa lên rồi soi tới mới phát hiện người nằm ngất trên mặt đất chính là Tiên Dao, còn cậu lúc đó cũng hôn mê bất tỉnh rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Tiên Dao lại hại cậu?”

Tôi nói: “Tớ cũng không rõ nữa, chỉ biết đang ngủ thì cảm thấy khó thở, khi tỉnh dậy thì thấy cô ấy đang bóp cổ tớ. Có điều, theo tớ thấy thì đây dường như không phải chủ ý của cô ấy. Cậu không nhìn thấy bộ dạng dữ dằn của cô ấy khi đó đâu, nhìn chẳng còn giống một con người nữa, tớ nghĩ là cô ấy bị trúng tà mất rồi.”

Vương Tiên Dao lúc này vẫn nằm cứng đờ bên cạnh đống lửa, sắc mặt tái nhợt, nhưng hơi thở phả ra từ mũi chứng tỏ rằng cô nàng vẫn còn sống. Vết thương trên trán đã được Tôn Kim Nguyên dùng vải gạc cầm máu, cô nàng ắt hẳn không bị nguy hiểm tới tính mạng, song bất kể chúng tôi lay thế nào, cô nàng cũng không chịu tỉnh dậy.

Tôi nhẹ nhàng đỡ đầu Vương Tiên Dao lên, muốn để cô nàng được thoải mái hơn một chút khi phần đầu không phải tiếp xúc với mặt đất lạnh giá nữa. Có điều, vừa chạm tay vào gáy Vương Tiên Dao, tôi lập tức cảm thấy có điều gì đó lạ thường, thế là vội kêu Tôn Kim Nguyên lật người cô nàng lại. Chỉ thấy có một con côn trùng nhỏ màu cà phê đang bám trên gáy Vương Tiên Dao, đầu của nó đã chui vào sâu trong thịt, bên ngoài vẫn còn lộ ra phần thân thể dài hơn một

ngón tay, cái đuôi thì giống như đuôi chim én tách ra làm hai nửa, thỉnh thoảng còn kẹp lại một cái để đề phòng có kẻ tập kích từ phía sau.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tôi không khỏi ngậy ra, bởi xưa nay tôi chưa từng nhìn thấy loại côn trùng như thế này, đã thế nó còn đang chui vào trong người Vương Tiên Dao nữa chứ! Để Vương Tiên Dao không phải chịu khổ thêm, tôi vội đưa tay tới định kéo nó ra ngoài.

Tôn Kim Nguyên chột ngăn tôi lại: “Không thể trực tiếp rút ra được, như thế nó sẽ cảm thấy ở bên ngoài nguy hiểm, cho rằng càng vào trong càng an toàn, thế là sẽ dốc sức chui vào sâu hơn nữa, lỡ như để nó vào sâu trong thịt thì phiền phức to. Mà cho dù nó không chui vào được, chẳng may kéo đứt người nó ra thì cũng không hay.”

Dứt lời, cậu ta bèn cầm một chiếc giày ở bên cạnh lên, liên tiếp đập “bộp bộp” vào người con côn trùng đó, làm cho nó choáng váng đầu óc. Con côn trùng đó bị đau, bèn nhả miệng ra, từ từ trở ra bên ngoài, sau khi rơi xuống đất thì định bỏ trốn, nhưng lại bị Tôn Kim Nguyên dùng chiếc giày kia dí chặt không cho động đậy.

Ghi chú:

1. Mao Nhân nghĩa là người lông.
2. Cương thi nghĩa đen là xác chết cứng, được biết đến như là xác chết biết đi trong văn hóa dân gian Trung Quốc, gần giống với zombie ở phương Tây nhưng mang nhiều yếu tố tâm linh hơn.

Chương 4

Ác Đầu Cương Thi

Trên gáy Vương Tiên Dao, máu tươi không ngừng tuôn ra từ chỗ bị con côn trùng lạ kia chui vào. Tôn Kim Nguyên vội vàng lấy vải gạc và thuốc cầm máu trong ba lô ra, băng bó lại cho cô nàng thật cẩn thận, sau đó đặt cô nàng nằm lên “giường”, hy vọng cô nàng sớm tỉnh lại.

Chúng tôi lại nhìn con côn trùng kia, thấy tính cả râu và đuôi thì nó dài chừng mười centimet, phía trước cái đầu hình tam giác là một cặp răng vô cùng sắc bén, toàn thân bóng loáng, cái bụng căng tròn nhô hẳn ra, có lẽ là vì đã uống no máu của Vương Tiên Dao. Đuôi của nó vênh hẳn lên, cùng với cái bụng vừa hay tạo thành một hình vòng cung, hai nửa đuôi tựa như chiếc kéo cắt loẹt xoẹt không ngừng, dường như vẫn muốn tìm cơ hội phản kích.

Tôi càng nhìn lại càng căm hận, bèn nhặt một viên đá rồi đập thẳng xuống người nó khiến nó nát bét cả ra, thế nhưng tôi vẫn chưa thể nào nguôi ngoai cơn giận.

Tôi hỏi Tôn Kim Nguyên: “Cậu có biết đây là loại côn trùng gì không? Tôi thấy nó hơi quen mắt.”

“Ồ quê chúng ta cũng có loại côn trùng như thế này, chúng ta gọi nó là “nhĩ giáp tử trùng”.” Tôn Kim Nguyên trả lời. “Không lâu trước đây, tớ có đọc được một bài giới thiệu về loài côn trùng này trong cuốn Bách khoa khoa học. Theo bài viết đó, nó có tên là cù suu, tên khoa học là *forficula auricularia*⁽¹⁾, còn tên thông tục là sâu kéo. Ở các nước Tây Âu, nó được coi là kẻ chung đường với người sói và ma cà rồng. Theo truyền thuyết, những con cù suu sắp sinh nở sẽ dùng càng để bám chặt vào cơ thể người, chờ dịp đêm khuya, khi người ta đang ngủ thì sẽ chui vào lỗ tai họ, sau đó thì chui sâu vào trong não.”

“Có điều, chuyện đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau, vì cù suu sẽ cắt đứt các sợi dây thần kinh não của ký chủ⁽²⁾, khiến ký chủ đáng thương không thể nào cảm nhận được sự phá hoại mà nó sắp tạo ra. Trong một thời gian ngắn sau đó, nó sẽ đẻ ra mấy nghìn quả trứng, chỉ mấy ngày sau, số trứng này sẽ nở thành con non và bắt đầu dùng các tổ chức trong não ký chủ làm thức ăn. Lúc này, ký chủ rơi vào trạng thái điên cuồng hoàn toàn, cuối cùng sẽ chết trong sự sợ hãi tột độ. Vì nguyên nhân này, tên tiếng Anh của nó có ý nghĩa là “loài động vật trong tai. Ngoài ra, nó thích sống ở những nơi âm u, ẩm ướt, chỉ ra ngoài hoạt động vào ban đêm mà thôi.”

Nghe Tôn Kim Nguyên nói xong, tôi bất giác cảm thấy trong đầu mình dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích, đôi tai thì ngứa ngáy như thể có con gì đang bò bên trong, toàn thân túa đầy mồ hôi lạnh.

Tôn Kim Nguyên lại nói tiếp: “Con cù suu này có thể dài và to đến như thế đúng là một chuyện lạ, nhưng cũng may là nó có kích thước quá lớn nên mới không thể chui vào tai Tiên Dao, đành chọn nơi gần với tủy xương nhất là gáy để ra tay, định chui vào não của cô ấy từ đó.”

“Vậy biểu hiện dị thường của Tiên Dao vừa rồi có phải là do bị cù suu xâm nhập vào tủy xương không? Phải chăng khi đó thần kinh của cô ấy đã bị rối loạn nên mới làm một việc nằm ngoài sự khống chế của não bộ như thế?”

“Tôi nghĩ đúng là như vậy đây, chỉ là không biết có nghiêm trọng hay không mà thôi. Mong là cô ấy có thể nhanh chóng khỏe lại.” Tôn Kim Nguyên lo lắng nói.

Tôi nhìn đồng hồ, thấy bây giờ vẫn là nửa đêm, còn lâu trời mới sáng. Nhưng để đảm bảo an toàn, chúng tôi không dám ngủ tiếp, đành ngồi bên đồng hồ chờ trời sáng.

Sự chờ đợi dài đằng đẳng quả thực khiến người ta vô cùng đau khổ, đặc biệt là chúng tôi bây giờ còn vì căng thẳng mà không dám nói gì. Chưa tới một tiếng đồng hồ sau, tôi thật sự rất buồn ngủ, cứ gật gà gật gù, rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Bỗng nhiên, tôi loáng thoáng nghe thấy phía sâu bên trong hang động

vang lên những tiếng “bộp, bộp, bộp” như thể có người đang bước đi, hơn nữa mỗi bước đều rất chậm rãi và nặng nề.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tôn Kim Nguyên, thấy cậu ta cũng đã phát giác ra sự lạ thường này, đang nghiêng đầu lắng nghe, bàn tay chẳng rõ đã cầm một thanh củi lên từ lúc nào. Thấy tôi đưa mắt nhìn tới, cậu ta vội đặt ngón tay trở lên môi, ý bảo tôi hãy im lặng.

Âm thanh ấy càng lúc càng tới gần, tim tôi đã dẫn nhảy lên tới tận cổ họng, thiếu chút nữa là nhảy vọt ra ngoài. Tôi học theo Tôn Kim Nguyên, cũng rút một thanh củi từ trong đồng lửa, ngồi xôm dưới đất, nhìn về phía sâu bên trong hang động, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nó xuất hiện rồi! Phía trong hang động loáng thoáng có một bóng người cao lớn đang lờ mờ bước đi, vì khoảng cách còn khá xa nên tôi không thể thấy rõ tướng mạo và thần thái của người đó. Hắn lẳng lặng nhìn chúng tôi từ xa, đi tới chỗ giao nhau giữa vùng ánh sáng và bóng tối thì dừng lại, bộ dạng thực là vô cùng quỷ dị. Tôn Kim Nguyên đùn củi vào đồng lửa thêm một chút, ngọn lửa tức thì bùng lên rực rỡ, ánh sáng cũng lan ra rộng hơn trong hang động. Nào ngờ người kia vừa thấy ánh lửa bùng lên thì lập tức lùi về phía sau mấy bước, rồi khỏi phạm vi mà ánh lửa có thể chiếu tới.

Trong quá trình này, tôi lập tức nhìn ra có sự lạ thường, vì khi lùi lại, hắn ta chẳng thể cong chân, chỉ phát lực vào chân rồi cứ thế nhảy giật lùi về phía sau, thực không giống người bình thường chút nào. Chẳng lẽ hắn ta không phải là người?

Một suy nghĩ đột nhiên thoáng qua trong đầu tôi, còn nhớ trước đây tôi từng xem một bộ phim có tên là Cương thi tiên sinh⁽³⁾, đám cương thi trong phim chính vì thân thể đã trở nên cứng đờ nên không có cách nào cong chân lại được, lối di chuyển cũng giống hệt như thế này, không lẽ người này chính là một con cương thi.

Tôi đưa mắt liếc qua phía Tôn Kim Nguyên. Lúc ở trong trường, cậu ta rất có hứng thú với những thứ như yêu ma quỷ quái và cương thi, thường mượn các cuốn sách loại này ở thư viện trường về đọc, vì việc này mà chúng tôi từng không ít lần trêu chọc cậu ta. Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu với tôi, chắc hẳn cậu ta đã đoán ra nỗi nghi hoặc của tôi, cái gật đầu này chính là một câu trả lời khẳng định.

Không biết thì còn đỡ, bây giờ đã xác định được quái nhân trước mắt mình là một cương thi có thể đi lại được, cảm giác sợ hãi tức thì lan ra khắp toàn thân tôi. Vừa nãy, tôi mới chỉ treo trái tim lên cổ họng, bây giờ thì đã sợ đến nỗi hồn phách bay lên chín tầng trời rồi, thanh củi vẫn lập lòe ánh lửa trong tay cũng vì thế mà rung lên không ngớt, trong lòng chỉ hận không thể lập tức bỏ chạy thật xa. Có điều, cơn mưa rào bên ngoài hang vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tạnh, dù có

tám lá gan tôi cũng chẳng dám chạy ra ngoài một mình, huống chi trong hang bây giờ còn có Vương Tiên Dao đang hôn mê bất tỉnh và Tôn Kim Nguyên đang sẵn sàng chiến đấu.

Tình trạng của chúng tôi bây giờ thực là phía trước có sói phía sau có hổ, tiến lên hay lui lại đều không phải là biện pháp hay. Trong khi tôi phập phồng lo sợ, con cương thi kia cứ đứng yên một chỗ như cây cột điện, cặp mắt nhìn chăm chăm vào tôi và Tôn Kim Nguyên, tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn. Tôn Kim Nguyên hạ thấp giọng nói: “Không hay rồi, nó đang chờ lửa tắt. Tớ đã cho tắt cả củi vào trong đồng lửa, một khi lửa tắt là nơi này sẽ hoàn toàn chìm vào bóng tối, khi đó, chúng ta sẽ rơi vào thế yếu, muốn đối phó với nó sẽ càng khó khăn hơn.”

“Vậy phải làm sao đây? Hai chúng ta liệu có địch lại nó không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ không rõ nữa, nhưng bây giờ chẳng còn cách nào khác. Bên ngoài trời tối đen như mực, đường còn trơn trượt do mưa, sợ sẩy một chút để ngã xuống khe núi thì dù không chết cũng thành tàn phế, mà chúng ta còn phải cõng theo Tiên Dao nữa, vì thế càng không thể ra ngoài. Bây giờ chúng ta chỉ có cách là nhân lúc lửa chưa tắt mà tiêu diệt nó, hoặc phải đánh đuổi nó đi, như thế dù gì cũng tốt hơn là ở trong tình trạng bị động thế này.”

Dứt lời, cậu ta liền rút từ trong đồng lửa ra một thanh củi đang cháy dở khác, đi thẳng về phía cương thi, tôi cũng lập tức theo sau. Thấy hai chúng tôi tiến tới, cương thi lùi về phía sau hai bước nhưng sau đó có lẽ nhận ra chúng tôi không có gì nguy hiểm nên không thềm lùi thêm nữa.

Đi tới gần rồi, tôi dần nhìn rõ bộ dạng của cương thi, thấy nó chỉ mặc duy nhất một chiếc quần cũ nát, thân trên để trần, dưới chân cũng không có giày dép gì cả, lớp da toàn thân đều có màu đỏ tía, giống như vừa bò ra từ trong một cái ang thuốc nhuộm, trên người thỉnh thoảng còn nhỏ xuống một thứ dịch thể chẳng rõ là gì, nhìn cực kỳ ghê tởm.

Nhìn mặt mũi của con cương thi này, chắc trước đây nó là nam giới, mái tóc hơi cong cong dài quá cổ, quầng mắt đen thui tựa một con gấu trúc, sống mũi thì xệp hẳn xuống, bốn chiếc răng nanh ở hai hàm đan vào nhau, mỗi chiếc đều dài hơn nửa ngón tay, nhô hẳn ra ngoài, cái miệng thì liên tục chóp chép...

Nó như một con chó săn hung tợn, bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới xé xác chúng tôi. Hai tay nó được đưa ngang ra phía trước, móng tay dài hơn một tấc phát sáng lấp lánh dưới ánh lửa, thật chẳng khác gì những lưỡi kiếm phát sáng, tất cả đều chỉ thẳng về phía trái tim của chúng tôi.

Cương thi không cho chúng tôi cơ hội quan sát quá lâu, vừa thấy chúng tôi lại gần liền phát động đợt tấn công đầu tiên. Nó nhảy một mạch năm, sáu bước liền, khi tôi còn chưa kịp làm rõ tình hình thì đã thấy nó xuất hiện ở ngay trước mặt, cái miệng đỏ ngầu há rộng, từng đợt khí lạnh ngắt bay ra. Tôn Kim Nguyên lập tức đưa thanh củi đang cháy dở trong tay trái lên chắn trước mặt mình, tay phải thì đâm thanh củi còn lại về phía mặt nó.

Cương thi thoạt nhìn thì vụng về nhưng phản ứng lại cực nhanh, lập tức nhảy qua bên phải, dễ dàng tránh được thanh củi trong tay Tôn Kim Nguyên, sau đó lại lao thẳng về phía tôi vốn đang đứng ngay cạnh đó. Thấy mười ngón tay của cương thi đã tới gần, tôi vội lùi về phía sau nửa bước, vung thanh củi trong tay lên chống đỡ. Cương thi sợ lửa, liền xoay người qua phía Tôn Kim Nguyên, hai bàn tay đồng thời chụp thẳng tới với tốc độ cực nhanh.

Tôn Kim Nguyên thấy cương thi đã chụp tới nơi mà bản thân lại không kịp rút thanh củi về, đành ngã người xuống đất, thanh củi vừa nảy đâm ra vừa hay đánh về phía cương thi. Cương thi cả kinh, vội nhảy lùi về phía sau một bước. Tôn Kim Nguyên nhắm chuẩn thời cơ, lăn trên mặt đất một vòng, nhanh chóng bò dậy đứng ngay cạnh tôi. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra thì rất nhanh, cương thi chẳng dừng lại chút nào, lập tức nhảy về phía trước, sau nháy mắt đã tới trước mặt hai chúng tôi, kế đó, hai cánh tay nó cùng đánh tới.

Chúng tôi biết cương thi sợ lửa, liền đồng loạt đâm cả ba thanh củi về phía nó, thậm chí lần này may mắn chắc chắn không tránh được nữa. Ai ngờ cương thi lại chẳng thèm né tránh, chỉ vung tay một cái đã đánh rơi được hai thanh củi, thanh củi còn lại đâm sượt qua mặt nó.

Mãi tới lúc này chúng tôi mới nhận ra, sau một hồi giao chiến, có hai thanh củi đã tắt lửa từ lâu, chỉ còn một thanh củi vẫn cháy, cương thi chỉ cần nghiêng người một chút là có thể tránh được, lại nhân tiện đánh rơi luôn thanh củi trong tay tôi và thanh củi trong tay phải của Tôn Kim Nguyên.

Thanh củi vẫn còn chưa tắt lửa trong tay trái Tôn Kim Nguyên đánh ra bị chệch, theo quán tính, Tôn Kim Nguyên bước lên trước một bước lớn, vừa hay va vào người cương thi, lập tức bị cương thi dùng cánh tay kẹp lấy, không thể động đậy được nữa.

Thấy Tôn Kim Nguyên đã rơi vào tay đối thủ, tôi hoàn toàn mất lòng tin chiến đấu, cứ thế đứng đờ ra, buông tay chịu trôi. Cương thi đương nhiên chẳng khách sáo với tôi, lập tức đưa một tay tới chụp lấy cổ tôi. Những móng tay dài và nhọn hoắt của nó cắm sâu vào da thịt tôi nhưng tôi chẳng hề cảm thấy đau đớn, bởi lúc này, cảm giác ghệt thở đã hoàn toàn chiếm cứ đầu óc tôi.

Cương thi càng lúc càng bóp chặt, tôi dường như có thể nhìn thấy linh hồn mình đang từ từ bay ra ngoài thân thể, đầu óc chẳng còn cảm nhận được sự tồn tại của thân thể nữa. Tôi biết lần này, Diêm Vương thực sự đã gọi tên mình, chỉ biết mở to hai mắt nhìn thế giới mà mình sắp phải rời xa lần cuối, trong lòng ngập đầy một nỗi tuyệt vọng khó có thể diễn tả bằng lời.

Ghi chú:

1. Forficula auricularia: một loài côn trùng ăn tạp, thường sống ở các vùng nhiệt đới và cận nhiệt đới.

2. Ký chủ (hay còn gọi là vật chủ) là những sinh vật bị ký sinh, tức là bị ký sinh trung chiếm sinh chất, trong quan hệ này, vật chủ là đối tượng bị thiệt hại.

3. Cương thi tiên sinh tên gốc là Mr. Vampire, là bộ phim mở đầu cho dạng phim kungfu cương thi của Hồng Kông, được khởi quay và công chiếu vào năm 1965.